

Борис Пастернак

СЪН

Сънувах есен в полумрака на стъклата,
приятелите си и теб сред шутовската им тълпа,
като сокол, нагребал кръв от небесата,
сърцето ми се спускаше към твоята ръка.
Но времето минаваше, старееше, глъхтеше,
и рамките обточвайки със сребърни иви,
сиянието от градината обливаше стъклата
със септемврийски кървави сълзи...
Но времето минаваше, старееше. Ронлива
като лед, върху креслата пукаше, топеше се коприната.
Внезапно, както беше шумна, онемя ти и утихна
и моят сън като камбанен звън затихна.
Събудих се. А утрото бе тъмно като есен
и вятърът на тръгване понесе,
тъй както от талига сламен дъжд струи,
рой по небето бягащи брези.

КРАЙ

© 1913 Борис Пастернак
© 2002 Илиана Илиева, превод от руски

Борис Пастернак
Сон, 1913

Източник: <http://liternet.bg/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8353>]